దగ్ధ గీతం

'అనవసరంగా చాలాకాలం బ్రతికాను నేను' అనుకున్నాడు సేతురామన్.

ఆ చిన్న వరండాలో స్తంభానికి ఆనుకుని కూర్చుని ఉన్నాడు. తల అక్కడక్కడ నెరిసింది. కళ్లు లోతుకుపోయి, ముఖం ముడతలు పడి, అకాల వార్ధక్యం పైబడిన వాడిలా ఉన్నాడు. నిన్న రాత్రి ఆ సన్నటి వరండాలో చాపమీద నిద్రపోదామని విశ్వ ప్రయత్నం చేశాడు కానీ, ఫలించలేదు. పైగా కన్నుమూస్తే అన్నీ పీడకలలూ, వికృతమైన దృశ్యాలూ... నిన్ననే కాదు, నాలుగు రోజులనుంచీ అంతే.

ఎవరో వస్తున్న అలికిడి వినిపించింది. తలతిప్పి చూస్తే డాక్టరు... సేతురామన్ లేచి నిలబడ్డాడు. డాక్టరు యువకుడు. సేతురామన్ వంక పలకరింపుగా చూసి నవ్వాడు. సేతురామన్ కళ్లలో అకస్మాత్తుగా నీటిపొర కమ్మింది. స్తంభానికి ఆనుకుని అలాగే నిలబడ్డాడు. డాక్టరు గుమ్మంలోనే నిలబడి కొద్ది క్షణాలు చూశాడు. లోపలికి పోలేదు. లోపలికి పోనవసరం లేదని సేతురామన్‌కి తెలుసు. డాక్టరు చివాలున వెనుదిరిగి వెళ్లిపోయాడు. డాక్టరు బూట్ల శబ్దం అతని నోటివెంట వెలువడిన మాటలను పూర్తిగా అణచలేకపోయింది. సేతురామన్‌కు, ఆ మాటలు స్పష్టంగానే వినబడ్డాయి. "పూర్ సోల్, షి ఈజ్ వెయిటింగ్ ఫర్ డెత్..." సేతురామన్ మళ్లీ స్తంభానికి ఆనుకుని కూలబడ్డాడు. వెనుక రెండు గదులు... మరీ పెద్దవేమీ కాదు. ఎడమవైపు గది ఖాళీ... కుడివైపు గదిలో... సేతురామన్ కళ్లు తుడుచుకున్నాడు.

కుడివైపు గదిలో అతని సంగీత సామ్రాజ్యం శిథిలమై... దగ్ధమై, బూడిదయిపోతున్నది. ఇవాళ్టికి సరిగా నాలుగు రోజుల నుంచీ... నాలుగు పగళ్లూ, నాలుగు రాత్రులు.

ముందు పెద్ద ఆస్పత్రి భవనం.... అందులో మామూలు మనుషులకు మామూలు సౌకర్యాలున్న గదులు... ప్రత్యేక వ్యక్తులకు ప్రత్యేక సౌకర్యాలున్న గదులున్నాయి. అక్కడ ఎక్కడా ఖాళీలేదు. వెనక ఈ రెండు గదుల కట్టడం ఎందుకు ఉందో తెలీదు.... ఇక్కడే ఖాళీ దొరికింది. సేతురామన్ చేతి వ్రేళ్లు విరుచుకున్నాడు. పొద్దున ఆసుపత్రి బయట తాగిన టీ తాలూకు అరుచి నాలుకను ఇంకా అంటిపెట్టుకునే ఉంది. నీరసంగా ఉంది... మనసంతా వికారంగా ఉంది.

అకస్మాత్తుగా ఆస్పత్రి వెనక రైలు ఒకటి కూత వేసుకుంటూ రణగొణధ్వని చేస్తూ వెళ్లింది. అది చాలా దూరం పోయిన తరువాత కూడా ఆ వికృత శబ్దం అతని చెవుల్లో ప్రతిధ్వనిస్తూనే ఉంది.

ఎప్పటెప్పటివో దృశ్యాలు....

ఎండాకాలం... మధ్యాహ్నం... విశాలమైన పెరటిలో పెద్ద సీమచింత చెట్టు.... (లేక బాదం చెట్టా?).... కింద వెలుగును ముక్కలు ముక్కలుగా కత్తిరించి పోసినట్టున్న ఎండ.... చెట్టు మొదట్లో కూర్చున్న పంకజవల్లి.... సన్నసన్నగా కబుర్లు... చిరుతిళ్లు... చిరుచిరు తగవులు... చిరునగవులు.

సేతురామన్ ఉలిక్కిపడి చూశాడు. ప్రహరీ గోడమీద రంగురంగుల పక్షి ఏదో కూర్చుని పెద్ద గొంతుతో అరుస్తున్నది. ఒకప్పుడెప్పుడో.... ఎండాకాలం, మధ్యాహ్నం వేళ... చెట్టుకొమ్మల్లో ఎక్కడో కోయిల కూస్తుంటే తామిద్దరూ రెట్టించేవారు... తాము రెట్టించేకొద్దీ కోయిల మరీ రెచ్చిపోయి కూస్తూ ఉండేది. చివరకు తామో, కోయిలో ఎవరో ఒకరు అలసిపోయి మానేసేవరకూ కొనసాగేది ఆ సంబరం.... కోయిలను చూద్దామని ఎన్నోసార్లు ఎంతో ప్రయత్నం చేశారు. కానీ, అదెప్పుడూ వారికి కనబడలేదు. అవును... కోయిల అలిసిపోయింది... నలిగిపోయింది... క్రుంగిపోయింది... ఆ చిన్ని మేనులో వీసమెత్తు శక్తి కూడా మిగల్లేదు.

సేతురామన్ లేచాడు. నెమ్మదిగా అడుగులు వేస్తూ గుమ్మంలోకి వెళ్లి నిలబడ్డాడు. కిటికీకి పక్కన ఇనుప మంచం.... కిటికీలో నుంచి ఉమ్మెత్త చెట్టు ఒక్కటి మాత్రం గోడ ప్రక్కన కనిపిస్తున్నది. గది గోడలు తెల్లగా ఉన్నాయి. మంచం పక్కన పాత చెక్కబీరువా, సేతురామన్ గుండెలు చేత్తో రుద్దుకున్నాడు... అంతలో దగ్గు వచ్చింది. ప్రయత్నపూర్వకంగా దగ్గు ఆపుకుంటూ మళ్లీ కళ్లెత్తి చూశాడు.

తెల్లని దుప్పటిలో శుష్కించిన శరీరంపైన ముంజేతులు, తల మాత్రం కనిపిస్తున్నాయి. ఒక చేతికి ఒకే ఒక ఎర్ర రంగు గాజున్నది. గుండెలమీద ఉన్న రెండో చేతికి ఏమీలేదు.... పైన సన్నని కంఠం... నల్లని కంఠం... దేశం అంతటా సంగీత మాధుర్యాన్ని పంచిన కంఠం... బండరాళ్లవంటి హృదయాలను జలజల కరిగించిన కంఠం... ఆపైన చామనఛాయ ముఖం... సన్నని ముక్కు.. తెల్లని పెద్దపెద్ద కళ్లు... (అవి ఇప్పుడు మూతపడి ఉన్నాయి. మళ్లీ తెరుచుకుంటాయో లేదో తెలీదు) ముంగురులు సన్నని గాలి విసురుకు బలహీనంగా కదులుతున్నాయి... శుష్కించిన చెక్కిలిమీద ఒకవైపు సన్నగా చెమట....

సేతురామన్ ఇవతలకి వచ్చాడు. ఆస్పత్రి ప్రక్కగా యెవరో పెళ్లికి తరలి వెడుతున్నారులా ఉంది. సన్నాయి మృదువుగా గాలిలో తేలి తేలి వస్తున్నది.

అతనికి అంతలో బీడీ కాల్చాలనిపించింది. చొక్కా జేబులో ఒక్కటే బీడీ మిగిలి ఉంది. కానీ, అగ్గిపెట్టె లేదు. అందువల్ల ఆ కోరికను అణుచుకున్నాడు. బీడీని అవతల పారేద్దామనుకున్నాడు. కానీ, మళ్లీ మనసు మార్చుకుని జేబులోనే ఉంచుకున్నాడు. తన ఆస్తి... గొప్పదేమీ కాదుగానీ, అంతా వీటికే హరించుకుపోయింది. పెళ్లి చేసుకుని ఒక ఇంటివాడివి కమ్మనీ, కుదురుగా ఉండమనీ ఎంతగానో నచ్చజెప్పిన తల్లీ, తండ్రీ పోయారు. ఇంకెవరూ

మిగల్లేదు. ఆస్తి హారతి కర్పూరంలాగా కాకపోయినా నెమ్మది నెమ్మదిగా హరించుకుపోయింది... సన్నాయి వాద్యం పూర్తిగా దూరమైపోయింది. ఇప్పుడేమీ శబ్దం లేదు.

సేతురామన్‌కు పంకజవల్లి పెళ్లి గుర్తుకు వచ్చింది. అప్పటికే ఆమె సంగీత సామ్రాజ్యాన్ని పరిపాలించే సూచనలు స్పష్టంగా ఉన్నాయి. ఆమె రవిని ప్రేమించింది. మూర్తీభవించిన పురుష సౌందర్యానికి అబ్బురపడి అతన్ని ఆరాధించింది. వారి పెళ్లి అట్టహాసంగానే జరిగింది. పలువురు ఆ వివాహాన్ని ఆదర్శ వివాహమని కొనియాడారు. ఎక్కువమంది పెళ్లి కుమారుణ్ణే మెచ్చుకున్నారు. ఎంత సంగీత సరస్వతి అయితే మాత్రం, అంత అందగాడు చేసుకోదగిన పిల్ల కాదని కొందరు అనుకున్నారు. మరికొందరు అతని కళా ప్రియత్వాన్ని కొనియాడారు. ఎందరెన్ని అన్నా, ఎవరెన్ని అనుకున్నా రవి చిరునవ్వుతోనే ఉన్నాడు తప్ప ఎవరికీ, ఏమీ తెలియనీయ లేదు. సేతురామన్ మాత్రం అంత హడావిడిలోనూ ఒంటరిగా కూర్చుని తన ఆలోచనల్లో తానుండిపోయాడు. తాను చిన్నప్పటి నుంచీ ఎవరిని కోరుకున్నాడో, ఎవరిని ప్రేమించాడో ఆమె తనకు దక్కకుండా పోయినందుకు అతడేమీ బాధపడలేదు. ఆమె ప్రేమించిన వాణ్ణి చేసుకుంటున్నందుకు ఆనందించాడు కూడా. ఇదంతా జరిగి దాదాపు పదేళ్లు... రవి చాలా జాగ్రత్తపరుడు. తనకు ఏమేమి కావాలో వాటిని సాధించి సమకూర్చుకోగల తెలివితేటలు పుష్కలంగా ఉన్నవాడు. భార్య చేయవలసిన కచేరీలూ... అక్కడ వసూలు చేయవలసిన మొత్తాలూ... చెక్కులు, అకౌంట్లు అన్నీ అతడే చూసుకునేవాడు. ఆ విషయాల్లో బహు జాగ్రత్తగా, ఖచ్చితంగా ఉండేవాడు. ఎప్పుడన్నా పంకజవల్లి "నాకు ఒంట్లో బాగులేదు. జ్వరం... కచేరీకి వెళ్లలేను. ఓపిక లేదు" అంటే "అమ్మమ్మా! ఎంత మాట? అలా అనకు. వాళ్ల దగ్గర ముందే డబ్బులు తీసుకున్నాను. వెళ్లకపోతే వీల్లేదు. మామూలు జ్వరానికే కచేరీ ఎగ్గొట్టేస్తే ఎలా? తప్పు డియర్...." అనేవాడు. మరొకప్పుడెప్పుడన్నా "ఏమండీ, అతనెవరో అనాథ శరణాలయం సహాయం కోసం కచేరీ ఇవ్వమంటున్నాడు, పాపం! వందమంది అనాథలైన పిల్లలు తిండీతిప్పలూ లేక అల్లాడిపోతున్నారట" అంటే- అందంగా నవ్వి "భలేదానివే, ఇలా పైసా ఇవ్వలేని వాళ్లకోసం కచేరీ చేస్తే నీ ఆరోగ్యం ఏం కాను? అలాటివన్నీ పెట్టుకోవద్దు. అనాథలకు ఎవరో డబ్బున్నవాళ్లు దానం చెయ్యాలిగానీ, మనం ఎంతని చేస్తాం? అలాటి విషయాలు నాకొదిలెయ్ డియర్!" అనేవాడు.

సేతురామన్ జేబులు వెతుక్కున్నాడు. బాగా నలిగిపోయిన రూపాయి నోట్లు రెండూ, కొంత చిల్లరా మిగిలి ఉంది. అంత ఆస్తికి ఈ నాటికి మిగిలిందిది. పెద్ద యిల్లూ.... పల్లెటూర్లో మూడెకరాల మాగాణి... పొగాకు పండే నాలుగెకరాల మెట్ట. ఇంతకూ మిగిలింది ఇదే!

ఆమె పెళ్లయినప్పటినుంచీ, సేతురామన్ వారి ఇంటి ఎదురుగానే ఒక రెండుగదుల వాటా అద్దెకు తీసుకుని అందులో ఉండేవాడు.... పై పనికి ఒక కుర్రవాణ్ణీ, వంట మనిషినీ కుదుర్చుకుని ఉండేవాడు. అలా ఏళ్లు గడిచాయి. పంకజవల్లినీ, రవినీ గమనిస్తూనే ఉండేవాడు. పంకజవల్లిని గురించి చాలా మాటలు విన్నాడు. ఎవరూ రవిని ఏమీ అనలేదు. ఆమెను గురించే అందరూ

అన్నారు. ఆమె డబ్బు మనిషైపోయిందనీ, డబ్బు లేకపోతే గొంతెత్తి పాడదనీ, స్వార్థపరురాలై పోయిందనీ, సంగీతాన్ని అమ్ముకుంటున్నదనీ... ఇలా చాలా విన్నాడు. జనానికి ఆ డబ్బంతా... ఏ ఖాతాలోకి వెడుతున్నదో, ఎవరి చేతుల్లోకి వెడుతున్నదో తెలిస్తేగా? చాలా తక్కువసార్లు ఆమె సేతురామన్‌తో మాట్లాడింది. మాట్లాడినప్పుడు చాలా తక్కువగా మాట్లాడింది... రవిపట్ల ఉన్న ఆకర్షణ, రవి అంటే తన్మయత్వం ఆమెలో తగ్గడం సేతురామన్ గమనించాడు. ఆమె ఉదాసీనంగా అప్పుడప్పుడూ దీనంగా, ఒంటరిగా ఇంట్లో ఉండటం అతడు గమనించాడు. డబ్బు... వేలకువేలు డబ్బు చేసిపెట్టే ఆమె కంఠం రవికి కావాలి... అందవిహీనమైన ఆమె, ఆమె శరీరం, ఆ శరీరంలోని మనసు ఇవేవీ అతనికి అక్కర్లేదు... అతనికి కావలసిన అందమైన శరీరం అతడు వేరే ఏర్పాటు చేసుకున్నాడు... క్రమక్రమంగా కచేరీ ఏర్పాట్లు, తారీకులు, వగైరాలు తప్ప ఆమెతో అతనికేమీ సంబంధం లేకపోయింది. ఇల్లు మాత్రం గడుపుతూ ఉండేవాడు... ఇల్లంటే, ఉన్నది ఎంతమందిగనుక? భార్య, ఆమెను కనిపెట్టుకుని ఉండే మరొక మనిషి. అంతే... కచేరీకి వెళ్లవలసి వచ్చినప్పుడు కారులో వచ్చి తీసుకుపోయేవాడు. అది పూర్తికాగానే తీసుకొచ్చి దించి వెళ్లిపోయేవాడు. ఇటీవల ఒకసారి "గొంతు మంటగా ఉంది. కచేరీ చెయ్యలేను" అంటే పెద్దగా మాట్లాడి, కోపగించి, భయపెట్టి తీసుకువెళ్లాడు. ఆమె తిరిగివచ్చి బాధతో మెలికలు తిరిగిపోతుంటే సేతురామన్ గబగబా వెళ్లాడు. ఆమె దగ్గిదగ్గి చివరకు చారెడు రక్తం కక్కింది. అతనికి అప్పుడు గుండెలు దడదడలాడాయి.

సేతురామన్ కాళ్లు బారజాపుకుని కూర్చున్నాడు. పది గంటలవుతుందేమో! ఈ చుట్టుపక్కల మంచి హోటలు ఏదీ లేదు. రాత్రి ఆస్పత్రి ముందు చిన్న హోటల్లో తిన్న రొట్టె ఇంకా కడుపులో అలాగే ఉన్నట్టుంది.

అయిదారు నెలల క్రిందట ఒకనాడు రవి కారులో వచ్చి భార్యను తీసుకుపోవడం చూశాడతడు. తన వాటా వరండాలో నిలబడి ఉండి. తానలాగే నిలబడి ఉన్నాడు. అరగంటలో వాళ్లు తిరిగి వచ్చేశారు. తర్వాత రవి ఒంటరిగా బయలుదేరి వెళ్లిపోయాడు. "ఏం జరిగిందో తెలుసుకుందా"మని ఎంతగానో ఆశించినా ఆ సాయంకాలం వరకూ అతనికి వీలుపడలేదు. సాయంకాలం ఆరు గంటలవేళ పంకజవల్లితో ఉండే నలభై ఏళ్ల వనజమ్మ బైటికి వచ్చింది. సేతురామన్ ఆమెని పిలిచి కబుర్లలో పెట్టి నెమ్మదిగా విషయం తెలుసుకున్నాడు. వనజమ్మ గది బయటే ఉండి అంతా విన్నది. అందువల్ల ఆగలేక సేతురామన్‌కు చెప్పేసింది. సేతురామన్ అది విని ఎండుటాకులా నిలువునా ఒణికిపోయాడు... నిలవలేక కూలబడిపోయాడు.... శిలా ప్రతిమలా అలాగే గడ్డకట్టుకుపోయాడు... క్యాన్సర్, ఆ చిన్ని గొంతులో క్యాన్సర్... అతనికి ఏడుపొచ్చింది.

ఇక ఆ తర్వాత కథంతా చాలా త్వరగా జరిగిపోయింది. రవి పదిరోజులు గడిచాక ఒకసారి మాత్రం వచ్చి ముక్తసరిగా ఒక అరగంట ఉండి వెళ్లిపోయాడు. తర్వాత పదిరోజులు పత్తా

లేదు. మళ్ళీ వచ్చి వనజమ్మ చేతికి కొంచెం డబ్బిచ్చి వెళ్లిపోయాడు. అదే చివరిసారి... అతడు ఊళ్లోనే మళ్లా కనిపించలేదు.

సేతురామన్ అప్పుడప్పుడూ ఎదురింటికి వెళ్లి మాట్లాడి వచ్చేవాడు మామూలు మాటలు... మధ్యమధ్యలో చిన్నప్పటి కబుర్లు... ఆమె ఎక్కువసేపు నిశ్శబ్దంగా ఉండేది. మాట్లాడేందుకు బాధపడేది... మాట్లాడబోతే దగ్గు తెరలుతెరలుగా వచ్చేది. దగ్గిదగ్గి నెత్తురు కక్కి నిశ్శబ్దంగా పడుకుండిపోయేది... ఒకటిరెండు మాటలు మాట్లాడినా స్వరం తెగిపోతూ వికృతంగా వినిపించేది... "నువ్వెందుకు... పెళ్లి చేసుకోలేదు? ఏమీ ఉద్యోగం లేకుండా... ఎందుకిలా... ఉన్నావు?" ఇలాటి తెగిన ప్రశ్నలు.

అతడు ఒకనాడామెతో అన్నాడు. "వల్లీ ఇలా చూడు... రవిని గురించి కనుక్కున్నాను. అతను ఇల్లు ఖాళీచేసి బెంగుళూరులో యెక్కడికో వెళ్లిపోయాట్ట... బ్యాంకులో డబ్బంతా విత్‌డ్రా చేసుకుపోయాడు. అసలు నీకు తెలీదేమో! మీ పెళ్లయిన ఆర్నెల్లకే అతనింకొక పెళ్లి చేసుకున్నాడు. అది ఎటువంటి పెళ్లో తెలీదుగానీ, మొత్తంమీద మరో అమ్మాయితో ఉన్నాడిన్నాళ్లూ... ఇప్పుడిక వెళ్లిపోయాడు." ఆమె వింటూ నవ్వుతూ తల ఊపింది. సేతురామన్ ఆశ్చర్యపోయి "అయితే యిన్నాళ్లనుంచీ అంతా నీకు తెలుసా?" అని అడిగాడు. ఆమె మళ్లీ తల ఊపింది. సేతురామన్ కాసేపు ఏమీ మాట్లాడలేదు. కొన్ని క్షణాల తరవాత లేచి "డాక్టరు దగ్గరకు తీసుకువెడతాను రా... నేనంతా కనుక్కున్నాను. ఇప్పుడేమీ ముంచుకుపోలేదు. ఇప్పుడైనా ఆపరేషన్ చెయ్యొచ్చు... ఆపరేషన్ చేస్తే ప్రాణం దక్కుతుందన్నాడు డాక్టరు..." అన్నాడు.

ఆమె చివాలున తల ఎత్తి "ప్రాణం దక్కుతుంది. కానీ, గొంతు పోతుంది.... జీవితాంతం మూగగా... గొంతులేకుండా బతకాలి..." అన్నది.

"అవును... గొంతు లేకపోతేనేమి? నువ్వు బతుకుతావు... బతకాలి" అన్నాడతను.

ఆమె లేచి నిశ్చయంగా అన్నది. "గొంతు ఉండదు. కూనిరాగం తియ్యడానిక్కూడా వీల్లేదు... మాట్లాడేందుకు వీల్లేదు... కానీ, తినొచ్చు.... తిరగొచ్చు. అంతేగా?" ఆమె కళ్లలో చిత్రమైన వెలుగు... ఆ వెంటనే పెద్దపెద్ద కళ్లలో నీళ్లు...

కొద్ది క్షణాలాగి "చిన్నప్పటినుంచీ స్నేహితుడివి. నీకు తెలియాలి. గొంతుపోయిన తర్వాత నేను బ్రతకనక్కరలేదు. బ్రతకడం అనవసరం. గొంతు ఉండగా త్వరగా పోతేనే మంచిది..." ఈ మాటలని ఆమె లోపలికి వెళ్లిపోయింది... ఇక చెప్పేదేమీ లేదన్నట్టు.

సేతురామన్ లేచాడు. అతని ఎదురుగా పెద్ద డాక్టరు వచ్చాడు. ఆయనకు నలభై అయిదే ళ్లుంటాయి. అంత ప్రసిద్ధ గాయని పంకజవల్లి ఆస్పత్రిలో ఉన్నట్టు ఎవరికీ తెలియదు. ఆయన అనుకోకుండా రిజిస్టర్లో చూసి మూడు రోజుల క్రిందటే వచ్చాడు. ఫలానా అని తెలుసుకొని ఆశ్చర్యంతో ఉక్కిరిబిక్కిరై అన్ని వివరాలూ సేకరించి, ఇతర డాక్టర్లతో మాట్లాడి కేసు పూర్వాపరాలు విచారించాడు. తరువాత మళ్లీ వచ్చి కోపంతో "అంతా అయిపోయిన తరువాత తీసుకొచ్చారా

భార్యని ఇక్కడికి?" అని అడిగాడు. సేతురామన్ అంతా వివరంగా చెప్పగా విని నిట్టూర్చి వెళ్లిపోయాడప్పుడు... నిన్నామొన్నా కూడా వచ్చాడు.

ఇప్పుడు లోపలికి రాగానే "మీరిక్కడే ఉన్నారా?" అని అడుగుతూ గుమ్మందాటి లోపలికెళ్లాడు.

"మరెక్కడుంటాను?" అని గొణుక్కున్నాడు సేతురామన్. "కథ ముగిసేవరకూ ఇక్కడుండాల్సిన వాణ్ణే... తరవాత ఏమో!" అనుకున్నాడు.

చేతివ్రేళ్లు విరుచుకుంటూ "ఆమెకొక్కసారి తెలివి వచ్చి కళ్లు తెరిస్తే... తాను ఒక్కమాట చెప్పగలిగితే... తన గుండె చప్పుడు వినిపించగలిగితే... ఎంత బాగుండును?..." అనుకున్నాడు. "వల్లీ! మై హార్ట్!! నేను మొదటినుంచీ ప్రేమిస్తున్నాను. నిన్నే ప్రేమిస్తున్నాను."

అంతలో అకస్మాత్తుగా వెచ్చని గాలి కెరటం ఒకటి వింతగా, వెర్రిగా వీచింది. చెట్ల ఆకులు జలజల రాలాయి.

మరుక్షణంలో డాక్టరు బయటికి వచ్చి చప్పట్లు చరుస్తూ పెద్దగా "ఎవర్రా అక్కడ? రంగయ్యగార్ని రమ్మను... అర్జెంట్..." అని అరిచాడు.

సేతురామన్ కాళ్లు వణికాయి. వొణుకుతున్న వ్రేళ్లతో జేబు తడివి బీడీ బయటకు తీశాడు. డాక్టరు అంతలో అతనివంక చూసి తల అడ్డంగా ఊపాడు.

సేతురామన్ వొణికే కాళ్లతో నాలుగు అంగల్లో లోపలికి వెళ్లాడు. గాలి విసురుకు పంకజవల్లి ముఖంమీది దుప్పటి కొద్దిగా తొలగింది. వొణుకుతున్న వ్రేళ్లతో శుష్కించిన ఆ చెక్కిళ్లు నిమిరాడు. "ఇదే నిన్ను నేను తాకడం" అనుకున్నాడు. కళ్లవెంట నీళ్లు ధారాపాతంగా వచ్చేవేకానీ, అంతలో దుప్పటి కప్పి, దుఃఖం మింగుకుని ఇవతలికి వచ్చాడు.

డాక్టరు నిన్న, ఎవరో తెలిసిన పత్రికా విలేఖరికి ఈ విషయం మాటల సందర్భంలో చెప్పాడు. అతడిప్పుడు వచ్చాడు. డాక్టరు అతన్ని చూసి "నేన్నిన్న చెప్పలేదూ? ఆమె... ఇప్పుడే పోయింది..." అన్నాడు.

"అరె" అన్నాడు పత్రికా విలేఖరి ఆశ్చర్యంతో.

పది పదిహేను నిమిషాలు గడిచాయి.

సేతురామన్ అలాగే స్తంభానికి ఆనుకొని నిలబడి చూస్తున్నాడు. లోపలి నుంచి శవాన్ని తీసుకురావడం, స్ట్రెచర్‌మీద పడుకోబెట్టడం... అయిదారుగురు చేరారు. సన్నసన్నగా గొంతులు వినిపిస్తున్నాయి... ప్రశ్నలు వినిపిస్తున్నాయి.

"ఎవరు? ఎవరుట పోయింది?"

"మొగుడేం చేస్తుంటాడు?"

"పిల్లల్లేరా? ఏం జబ్బు?"

"పాటలు పాడుతుందా?"

"ఏవైనా సినిమాల్లో పాడిందా?"

స్ట్రెచర్ తోసుకుంటూ వెళ్లిపోయాడొక వ్యక్తి. డాక్టరు అలాగే వరండాలో నిలబడి ఉన్నాడు.

సేతురామన్ కళ్లు అప్పుడు నీళ్లతో నిండాయి. చొక్కా చివరతో కళ్లు తుడుచుకుని, వొణికే వ్రేళ్లతో బీడీ నోట్లో పెట్టుకొని, గబగబా నడిచి ఆస్పత్రి గేటుదాటి, వీధిలోకి వచ్చి అటూఇటూ చూశాడు. బడ్డీకొట్టు పక్కనే వేలాడుతున్న తాడుతో బీడీ ముట్టించుకున్నాడు. ఒక్కసారి గుండెల నిండుగా పొగ పీల్చి వదిలాడు. అంతలో బీడీ విసిరికొట్టి స్టేషన్ పక్క పేవ్‌మెంట్‌మీద కొంతమేర చేత్తో తుడిచి, అక్కడే ముడుచుకు పడుకున్నాడు. నీళ్లూరుతున్న కళ్లను మూసుకున్నాడు. అంతలోనే అతనికి నిద్ర పట్టింది.

నిద్రలో... గుంపులు, గుంపులుగా పచ్చపచ్చగా కళకళ్లాడుతున్న గంధపు చెట్లు తగలబడిపోతున్నట్టు కల....

❄